

[Finansministeren.]

system, og jeg kan ikke se, at det er uværdigt for en finansminister at pege på problemer, der er så alvorlige som dem, der efter min mening faktisk er tale om i dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at det ikke var rimeligt, at jeg som finansminister brugte det argument, at det var noget, der blev drøftet mand og mand imellem ud over landet. Heller ikke her kan jeg godkende, at jeg ikke skulle kunne bruge et sådant argument. Jeg synes, politikere og ministre i allerhøjeste grad må lytte efter, hvad der drøftes mand og mand imellem. Det er jo folket, vi repræsenterer; det er dettes interesser, vi skal varetage, og derfor kan det ikke være ligegyldigt, om der efterhånden er ved at blive en stemning imod skattesystemet. Det skyldes måske ikke, at skatterne i Danmark er særlig høje; vi ved jo, at det gennemsnitlige skattetryk i Danmark er på et par og tredive procent, medens det i de fleste vesteuropæiske lande ligger på omkring de fyrretyve procent — for visse landes vedkommende, f. eks. Vesttyskland, endda over fyrretyve pct.

Ikke desto mindre har vi nok en temmelig stor utilfredshed med skatterne — og måske en større utilfredshed end i mange andre lande. Det hænger bl. a. sammen med vore meget store marginalskatte med skattefradragsreglen, som også har været fremdraget her, og med — det kan ikke nytte, at man vil hævde, at det skal ikke kunne siges her fra folketingets talerstol, heller ikke af en minister — at der faktisk ikke betales skat efter den indtægt, folk tjener. Der er ikke lighed for loven i dette spørgsmål. Det ved folk. Det er ikke nogen hemmelighed, der her afsløres fra folketingets talerstol, og jeg tror, man må tage fat på dette problem.

I denne forbindelse har afskrivningsreglerne dog måske fået et mere odiøst skær, end de fortjener. Jeg mente også — og var med til positivt at understøtte afskrivningsreglerne i 1957 — at det var nogle gode regler. Det er de også stort set, men vi skal misbrugene til livs, og det forstår jeg at vi er enige om. Når man er enig i, at det udspil, regeringen har foretaget ved at bede afskrivningsudvalget om at se på det, er rigtigt, forstår jeg blot ikke, at man rejser

dette spørgsmål så kraftigt her under åbningsdebatten. Det er ikke nødvendigt. Arbejdet vil jo gå i gang, og vi vil så se, hvor der er urimeligheder, og forhåbentlig formentlig få dem rettet her i tinget.

Med urimeligheder tænker jeg ikke blot på oplagte urimeligheder, hvorved folk unddrager sig skat, men naturligvis også, hvad der ikke findes rimeligt i relation til den økonomiske politik, konjunkturudvikling o. s. v. Alt det kan vi jo vende tilbage til.

Både det ærede medlem hr. Poul Hartling og det ærede medlem hr. Poul Møller har rejst kritik angående investeringsudvalget, en kritik, som jeg absolut må afvise. Jeg mener, at regeringen har arbejdet med dette spørgsmål og med det materiale, investeringsudvalget har fået, så godt som det overhovedet har været muligt under de forhåndenværende forhold. Man må jo ikke glemme — det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Hartling, som kom senere med i arbejdet, og til det ærede medlem hr. Poul Møller — at måske har ministerskiftet spillet lidt ind i den sidste ende, og måske har et formandskifte i et parti spillet ind i den anden ende. I hvert fald er jeg forbavset over det ukendskab til det materiale, der er fremlagt i investeringsudvalget, som det ærede medlem hr. Poul Hartling her faktisk har dokumenteret.

Jeg har i mellemtiden fået en liste over det materiale, der er udgået til udvalget, og vil gerne lige gøre opmærksom på det. Den 19. januar 1965 blev der i tilslutning til den redegørelse, jeg gav her i tinget, til udvalget afleveret en oversigt over de offentlige investeringer fra 1964-65 til 1967-68. Den 9. april fik udvalget tilsendt en fuldstændig detaljeret oversigt over det offentlige byggeri, det tykke dokument, hvori man kunne se de enkelte ting.

Jeg vil dog meget stærkt understrege, at det, der beklageligt har sinket arbejdet, er de forhandlinger, vi havde i foråret. Det var jo de langtrukne økonomiske forhandlinger, der gjorde, at vi ikke rigtig kunne komme i gang. Der var jo ingen mening i at sidde og drøfte investeringsplaner, når man ikke vidste, om det offentlige budget skulle skæres ned med 100, 200, 300, 400 eller 500 mill. kr., som det ærede medlem hr. Poul Møller på et vist tidspunkt var fremme med i pressen. Det ville dog være ganske